

ἀποσελλωτό τό, ἀμάρι. ᾠσοελλ-λωτό Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποσελλωτός.

Περικελίς ἔχουσα σέλλαν (πιθανῶς κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν βράκαν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σέλλαν). Συνών. πανταλόγι, σουρέλλο.

ἀποσέπτεμπρα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀποσέπτεβρα Χίος Μεστ. Ποταμ.) ἀποσέδεβρα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. Σεπτέμπρις.

Μετὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, εὐθύς παρελθόντος τοῦ Σεπτεμβρίου.

ἀποσεργιανίζω ἀμάρι. ἀποσεργιανίζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σεργιανίζω.

Τελειώνω τὸν περίπατον: ἄσμ.

Καὶ σὰν ἡποσεργιανίσει ἡρχίγησε νὰ λέγῃ.

ἀπόσερμα τό, Κέως Κύθν. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Πρω. ἀπόσερμα τό, Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. ᾠσοσερμα Εὐβ. (Στρώπον.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόσερμα.

1) Καθόλου, τὸ διὰ τοῦ σαρώθρου καθάρισμα Κέως Σύμ. Τήν. β) Ἡ διὰ τοῦ σαρώθρου ἐν τῷ ἄλωνίφ ἀποχώρισις τοῦ ἀχύρου ἀπὸ τοῦ καρποῦ Μύκ. 2) Ἡ ἀποτιθεμένη ὑπὸ τῶν πλημμυρούντων ποταμῶν ἰλύς ἢ καὶ λίθοι εἰς τοὺς παραποταμίους ἀγρούς Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. μπαζώματα, ξενοχώματα. 3) Τὰ τελευταῖα ὕδατα τοῦ πλημμυρήσαντος χειμάρρου τὰ ἄνευ ὁρμῆς ρέοντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἦδε μέσ' ἔς τὸ πρᾶμα μας ὁ ποταμός, μὰ δὲν ἦτονε φόρτος, παρὰ ἦτονε τ' ἀπόσερμα δοῦ ποταμοῦ.

4) Πᾶν ὅ,τι ἀποσπᾶται ἀπὸ ἐπιφανείας τινός, ἐκδορὰ Λεξ. Πρω. Συνών. ξεγδαρμα, φλούδα. 5) Τὰ ἀπὸ τῆς κοιλιακῆς χώρας ἀποκοπτόμενα χοίρεια κρέατα Εὐβ. (Στρώπον.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τ' ἀπόσερμα νὰ τ' ἀλατώσωμε δοῦ θὰ τὸ μαερέψωμε σοὶ Λαμπρὲς Ἀπύρανθ.

ἀποσερμός ὁ, ἀμάρι. ἀποσερμός Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσέρνω.

1) Ἡ παρατεταμένη προφορὰ τῶν λέξεων ἐν τῇ φράσει Κρήτ.: Ὅδε μιλῇ εἰς ἕνα ἀποσερμό ἔς τὴ φωνὴ τῆς. 2) Τὸ τέλος τῆς ἀποσπάσεως τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας, ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀποσέρνω, ἀποσύρω λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) ἀποσύρου Σκόπ. κ.ά. ἀποσοῦρου Τσακων. ᾠσοῦρου Εὐβ. (Κύμ.) ἀποσύρνω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ᾠσοῦρνω Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ᾠσοῦρνω Ρόδ. ᾠσοῦρνον Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποσέρνω πολλαχ. ᾠσοῦρνω Κρήτ. Ρόδ. Σέριφ. ἀποσέρνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσύρω. Διὰ τὸν μεταπλασμόν τοῦ ἐνεστώτος πβ. σπείρω - σπέρνω, ἐγείρω - γέρνω κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,129 κέξ.

1) Ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, ἀποσπῶ λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) Τσακων.: Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὸν ἀποσύρω ἀπὸ τῆ συναστροφῆς τοῦ δεῖνα. Τ' ἀπέσυρε τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ σχολεῖο - ἀπὸ τὸ φᾶειο κτ. κοιν. Νὰ τ' ἀποσύρης τὸ παιδί σ' ἂ τὸ σπῇ αὐτό, ἢ θὰ σ' τὸ πάρουνε, θὰ σ' τὸ παδρέψουνε Ἀπύρανθ. Βάλε βοτάνην ν' ἀποσύρῃ τὸ νερό ἀπὸ τὸ πάθος Σίλ. || ἄσμ.

Κ' ἐμεῖς ἀποσυρθήκαμε εἰς τὴν Ἀγὰ Ρεμέλη Κρήτ.

Δὲ μ' ἀρωτᾶς τί γίνομαι, ποῦ φταίς ἐσὺ καὶ κρίνομαι.

— Σ τὸν ἔρωτά σου κρίνομαι, ἀλλὰ δὲν ἀποσύρομαι Ἀπύρανθ.

Παπᾶ, κὶ ἂν εἶσαι χριστιανὸς κὶ ἂν εἶσαι δαρτισμένος, ᾠσοῦρε τ' ἀποστέφανα πρὸς τὴν κονμπαροπούλλα

Ρόδ. Συνών. ἀποτραυῶ. β) Ἐπὶ ἔσμου μελισσῶν, ἀπομακρύνων ὁδηγῶ που, κατευθύνω εἰς τὴν κυψέλην Σέριφ.: Τὸ ᾠσοῦρνε τὸ σμάρι μ' ἕνα χόρτο. γ) Μέσ. παρασύρομαι πρὸς τινα, ἀκολουθῶ τινὰ Πελοπ. (Μάν.): ἄσμ.

Ποῦ ᾠχεσ τὴ γνώμη τὴν καλὴν | κὶ ἀποσερνόμαστε πολλοί.

δ) Ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω τὴν ἀπόσπασιν τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκόμα δὲ δὴν ἐποσύρανε τὴ βορβὰ. Κάμε μάνι μάνι ν' ἀποσυρθῇ κ' εὐτή. Ἀποσυρμένες εἶναι κ' οἱ δγὼ προβές. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεόκρ. 22,105 «πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον» (ἐξέδειρε μέχρι τοῦ ὀστοῦ).

2) Ἀπομακρύνων διὰ τοῦ σαρώθρου καθαρίζω, σκουπίζω Θήρ. Κάσ. Μύκ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ.: Ἐλα ν' ἀποσύρης τὸ σπῖτι Θήρ. Ν' ἀποσύρῳ τὸ σπῖτι καὶ νὰ συμφέρω αὐτόθ. || ἄσμ.

Τοῦ παπποῦ μου τὸ σπῖτάκι | ποῦ ἔν ἔχει φροκαλάκι, νὰ ᾠσοῦρῃ τὴν αὐλήν του, | νὰ ταῖσῃ τὸ γρουλλῖν του Τήλ.

ᾠσοῦρετέ τα τὰ στενὰ τὰ πάνω καὶ τὰ κάτω, ποῦ θὰ κινήσῃ ὁ γαμπρὸς μὲ τὸ πολὺ φουρσάτο

Ρόδ. Συνών. σαρώνω, σκουπίζω, φροκαλίζω.

β) Ἀπομάσσω τὰ ὑγρά, τὸ ὕδωρ, σπογγίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σύμ.: ᾠσοῦρε τὰ νερά Σύμ. Λέξ το καὶ δὲ θὰ πέσῃ ἔς τὰ χέρια μου ν' ἀποσύρῳ τὸ αἷμα δου ἔς τὰ χεῖλη μου (δηλονότι τὴν αἱματηρὰν μάχαιραν) Ἀπύρανθ. || ἄσμ.

Φέρτε νερόν, νερόν νὰ πιῶ, νερόνε ἔς τὸ λαῦνι, γὰ φέρτε θερομάντηλον νὰ ᾠσοῦρῶ ἔς τὴν μούρη

Ρόδ. γ) Εὐπρεπίζω, ἐτοιμάζω Ρόδ. 3) Ἐπὶ τοῦ ὕδατος χειμάρρου, ποταμοῦ κτ., ἀποσύρομαι, περιορίζομαι εἰς τὴν κοίτην δηλονότι μετὰ τὴν πλήμμυραν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.): ᾠσοῦρανε τὰ νερά. ᾠσοῦρε τὸ ρόμα. β) Ἀποβάλλω τὴν ὑγρότητα, στραγγίζω, ἐπὶ τῶν ὀπτωμένων ἄρτων Ρόδ.: ᾠσοῦρουν τὰ ψωμιά (ψήνονται καλῶς). Τὰ ψωμιά δὲν ἐπόσυραν. ᾠσοῦραν τὰ ψωμιά. 4) Καθίσταμαι ἀδύνατος, καχεκτικός, ἰσχνὸς Κάσ. Σύμ.: ᾠσοῦρεν τὸ βόδι Σύμ. ᾠσοῦρμένη εἶναι Κάσ. || ἄσμ.

Ἀνέγνωρην κὶ ἀσοῦσσουμην κόρην, ἀποσυρμένην

Κάσ. 5) Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀποβάλλω τὴν ἱμάδα, σκληρύνομαι Ἰων. (Κρήν.): Ἡπόσυρεν τ' ἀμπέλι καὶ δὲ σκάβεται. 6) Τρανῶ Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ.: Τὸ ᾠχανε μέσ' ἔς τὴ τζικαλούδα νὰ ᾠθε γλωστῇ ὄλο κ' ἐποσύρανε δο ἔς τὸ ὄνατό δανε . . . γὰ νὰ ἴνεται ἴσο (ἐνν. τὸ νῆμα) Ἀπύρανθ. || Φρ. ᾠσοῦρῳ ἔς τὰ χεῖλη τὸ δαχτυλίδι ἢ τὸ μαχαίρι (ἐπὶ αὐτοκτονούντων). || ἄσμ.

Βγάλλ' ἀπὸ τὸ ᾠχτύλι της ὁμορφο ᾠχτυλίδι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠσοῦρε καὶ βγῆκεν ἡ ψυχὴ της Κάσ.

Κ' ἐφόρει εἰς τὸ χέρι της διαμάντι δαχτυλίδι, γύρου τριγύρου μάλαμα καὶ μέσα τὸ φαρκάκι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠσοῦρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ της Νίσυρ.

Σ τοὺς οὐρανοὺς τὸ τίναξε, ἔς τὰ χέρια του τὸ δέχτη, ἔς τὰ χεῖλη του τὸ ᾠσοῦρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ του (τίναξε ἐνν. τὸ μαχαίρι) Τήλ. β) Ἐντείνω, τεντώνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.): Μὴ δο ἀποσύρης τὸ σκοινί, γιατί θὰ σπάσῃ Κατσιδ. Ἐτσ' ἀπὸν τ' ἀποσύρνε θὰ σπάσῃ αὐτόθ.

7) Ὁμιλῶν παρατείνω τὴν προφορὰν συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν τινων Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Κρήτ.: Μὴν ἀποσέρνης τὴ φωνή σου ὁδὲ μιλῆς Κρήτ. Οἱ Ἀνοριᾶτες ᾠσοῦρουν τὴ φωνή

